

Ferdinand I po volbě Slezanům: že byl svolen stavy [...] království českého, k kterémužto království země slezské přináležejí a jeden oud téhož kralovství jest, jednomyslně za krále a královnu tu v Čechách vedle takové naší dědičné spravedlnosti přijati sme; k tomu také markrabství moravské nás na touž naši na nás připadlou dědičnou spravedlnost za dědičného pána a dědičnou paní také přijali. Protož jest naše obojí laskavá a milostivá žádost: aby vzáctní knížata a stavové knížetství slezských považujíc naši často jmenované Anny dědičné spravedlnosti ano i spravedlivý přístup, který my Ferdinand od osoby naší jakožto Její Lásky manžel z oznámených příčin k zemím slezským máme, též považujíc, že my a naši předkové knížata rakouská sme každého času k často jmenovaným zemím slezským, k jich knížatům, stavům a obyvatelům přátelsky, sousedsky a milostivě se chovali, k tomu s našimi zeměmi zemi slezské blízce přisedíme, a k těm zemím a jich obyvatelům bez chlouby před jinými okolo příležitostmi knížaty a pány dosti hodni a vzáctní býti moci ráčíme [...].

Slezské stavy odpovídají králi: Jakož jsou urození páni: pan Volfgang, svobodný pán v Rogendorfu, pan Jan z Auršpurku, pán na Šenburku, v středu po sv. Barboře léta Páně 1526 v Libšicích při obecném shromáždění pánův knížat a všech stavův jménem a na místě nejjasnějšího a velikomocného knížete a pána, pana Ferdinanda, voleného krále českého, knížete a infanta v Hispanii a arciknížete rakouského, a nejjasnější a velikomocné kněžny a paní, paní Anny volené královny české, kněžny v Hispanii, arcikněžny rakouské, obou našich milostivých pána a paní na obou Jich Mil. dvoje věřící psaní, oustní promluvení učinili a při tom psaného přepisu instrukcí jich podali: na to jsme my knížata a všickni stavové hořejšího i dolejšího Slezska, kteříž sme tak tu na ten čas shromáždění byli, tuto následující odpověď dali. Děkujeme se vší pilností a ponížeností z takového nám přívětivého a milostivého vzkázání obou Jich Mil. Královských a jsme nad tím potěšeni, že Jich Mil. při dobrém a šťastném zpuosobu zdraví zůstávají ráčí, žádajíce při tom: aby dotčené rady nás při J. M. našimi povolnými a ustavičnými službami ve vší poníženosti sobě poručené měli, a co hned z počátku Jich M. oznamují, že jsou na jich, dědičnou spravedlnost od stavův a obyvatelův koruny české jednomyslně za krále a královnu přijati, nápodobně i v markrabství moravském, jak jest se to dalo, toho že my při tom zůstáváme, s tou při tom učiněnou žádostí, že my oba dva Jich Mil. za dědičného krále a královnu, tolikéž přijímáme a sobě oblibujeme, poněvadž sme jak Jich Mil. obou rozmanité ctnosti, křesťanské spravování a slavný rod častokráte vychvalovati slyšeli, a se těšíme, že J. M. Kr. nás tolikéž tím zpuosobem v pokoji a ve vší spravedlnosti spravovati, ochraňovati a opatrovati ráčí; pročež oba Jich Mil. za dědičného krále a královnu českou z dobré a svobodné vůle sobě oblibujeme, za naše dědičného krále a královnu přijímáme, držíme a máme, Však s těmito následujícími rozdíly a výminkami:

Předně, aby nám J. K. M. našich svobod, privilegií, snesení, kteréž my s jich předky králi a korunou českou máme, aneb skrze jiný způsob také k korunování přišlé, naše práva, spravedlnosti a dobré zvyklosti obecně i obzvláště potvrditi, nad tím milostivou ruku držeti a ochraňovati ráčil. Též za to se vši snažností a ponížeností prosíme: pokudž by kdo při J. M. Kr. čeho vyhledával aneb žádal, aby se J. M. v ničemž zavazovati, přísahati aneb věřiti neráčil, což by proti privilegiím, svobodám a spravedlnostem našim bylo, v tom aby na nás J. M. milostivou paměť majíce sebe samého tolikéž zavazovati neráčil.

Za druhé, máme tuto neneslušnou ztížnost, že páni a obyvatelé v Čechách proti spravedlnosti naší toliko na se sami volení krále, nás v tom pomíjejíc, nenáležitě vztahují: pročez my poníženež žádáme: aby nás J. M. v tom ochrániti ráčil, aby svobody a spravedlnosti naše v celosti zůstávaly, nám pak a budoucím našim v tom ve všem žádné ujmy a zkrácení očekávati potřebí nebylo.

Třetí, poněvadž koruna uherská k nám a zemím těmto nějakou spravedlnost by se jmíti pokládala, pročez žádáme J. M.: aby nás v tom milostivě ochrániti a opatřiti ráčil, nebo jestliže by se to našlo, že bychme jim čím zavázáni byli, ráčí to moci J. M. dobře znáti, že my vedle poctivosti naší v tom bychom se tak chovati museli. Co se pak toho dotýče, abychom totiž Jich M. za příčinou J. M. spravedlnosti k koruně uherské, radami našimi se sdělili, na tom jest, že mi těch míst, řádův a vlastností koruny uherské velmi málo a někteří z nás dokonce nic povědomí nejsme, pročez my J. M. v tom na ten čas nic příhodného raditi nemůžeme, žádné pochybnosti nemajíce, poněvadž J. M. nemalý počet z království uherského po a při sobě mají, kteřížto o těch místech a vlastnostech koruny i také obyvatelích dobrou vědomost mají, i jiní J. M. přináležející v té příčině nejužitečněji a nejlepěji raditi mohou, služebně a se vši snažností žádajíce, že J. M. v tom nás omluvná jmíti ráčí. Co se služebného lidu dotýče, chceme vedle žádosti J. M. to všelijak zabrániti, aby verbován nebyl, Však bez ujmy svobod země. K zavírce jest nás všech snažná a ponížená žádost: aby J. K. M. tuto naši odpověď k milostivému zalíbení svému přijíti, nás v této naší důležitosti milostivě ochrániti a naším milostivým králem a královnou zůstati ráčili;